

Luana Lewis

NE FELEJTS EL

VS V I L Á G S I K E R E K

Luana Lewis

NE FELEJTS EL

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Forget Me Not

Copyright © S. L. Lewis 2015

Hungarian translation © Dr. Imre Balázs

© General Press Könyvkiadó, 2017

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
Dr. Imre Balázs

A borítót
KENYŐ ILDIKÓ
tervezte

A borító Antti Pääkkönen fotójának
felhasználásával készült.

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 452 017 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYŐ ILDIKÓ
Készült 15,5 nyomdai ív terjedelemben

Nyomdai előkészítés TORDAS és TÁRSA Kft.
Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Prológus

A halála napján

Összeroskadva hever a lábam előtt. Jobb karját kinyújtja, mintha engem keresne, mintha meggyipiros körmeivel még most is próbálna belém kapaszkodni.

A köntöse alatt meztelen. Letérdelek, és igyekszem öszszébb húzni rajta, hogy eltakarjam, és legalább ennyit megőrizzek a méltóságából. Ujjaimmal átfésülöm lágy, fekete tincseit. Amikor elhúzom a kezem, az vértől ragacsos.

– Sajnálom – mondom neki.

Megcsókolom még egyszer, utoljára. Édes, friss illata keveredik a halál fémes szagával.

Sokévnyi gyakorlással megtanultam, miként különítem el a két énem: a cselekvő élesen elválík az érzőtől. Ily módon képes vagyok arra, hogy meglehetősen nyugodt maradjak, miközben fájdalmat okozok másoknak. És a nő, aki holtan hever a padlón, számomra nem anya, feleség vagy leány többé.

Felállok, és búcsúzóul még körülnézek a helyiségben, ahol meghalt. Szürke eresz szalad végig a márványpadlón, és kúszik fel a falakra. A csapok természetellenes aranyszínben ragyognak. Rideg, kemény felületek, éles szegélyek mindenütt.

Sarkon fordulok, és magára hagyom.

Valójában nem vagyok jelen. Soha nem is jártam itt.

1. fejezet

Két héttel később

Cole nyomozó őrmester kérdéseiben az a különös, hogy a legtöbbjüket korábban már megválasztottam. Persze nem itt; nem egy rendőrőrs szűk, ablaktalan kihallgatóhelyiségének ütött-kopott falai között.

Felemelem a kezem, hogy megmasszírozzam a jobb halántékom.

– Jól van, Rose?

– Csak a szokásos fejfájás kínoz – felelem.

A nyomozó bólint, mintha értené, mintha együttérezne velem.

– Kér egy pohár vizet?

– Nem, köszönöm. – A kezemet a kettőnket elválasztó, régi faasztalnak támasztom, szorosan keresztezem a lábam. A feszültség segít az összpontosításban. – Kérem, folytassa csak! Nem ájulok el, ígérem.

A helyzet furcsaságát fokozza, hogy rendszerint nem ez a szerep jut nekem. Az asztal túlsó oldalán kellene ülnöm. Máskor én vagyok az, aki a rossz hírt – a lehető legrosszabbat – közli a megtört szülőkkal. Most mégis itt vagyok, és az én szemszögemből nézve ez a beszélgetés sötét verem, ahonnan nincs menekvés.

Cole nyomozó őrmester lassan, érthetően beszél:

– Szeretném, ha felidézne minden találkozást, beszélgetést, ami a lánya és ön között történt a Vivien halála előtti napokban. Türelmesen vár, hogy belekezdjek.

– Utoljára vasárnap láttam – válaszolom. – Azon a hévégén

volt az unokám nyolcadik születésnapja, és Vivien vendégül látott otthon egy kisebb társaságot. Négyen vagy öten jöttek el Lexi iskolai barátai közül, a szüleikkel együtt. Egy fiatal nő pillangókat, tigriseket és hasonló mintákat festett a gyerekek arcára, a kertben pedig egy ugrálóvárat állítottak fel. Úgy másfél órát töltöttem ott, azt hiszem.

A nyomozó őrmester még fiatal, talán a húszas évei vége felé járhat. Fiatalabb, mint a lányom volt, amikor meghalt. Amikor ránézek, időnként azok az iskolában látott, különös, fekete-fehér képek jutnak eszembe, amelyeken mindkét szín lehet a háttér és a minta is; attól függően, melyikre koncentrálok az ember; folyamatosan változik a kép, de sosem állapodik meg teljesen. Egyszer vonzó, fiatal nő, nagy, mélyen ülő szemmel és hosszú, hidrogénszőke frufruval, amely a szemébe lóg. De amikor újra ránézek, szinte fiúsnak látom hátul meg oldalt felnyírt hajával és hegyes, határozott állával. A testalkata sem segít a döntésben. A jól szabott blúz alatt vékony, lapos felsőtest bújjik meg, a vállától karcsú ív vezet keskeny csipőjéig.

– Ha visszaemlékszik erre a napra – folytatja –, feltűnik önnek bármi szokatlan, ami esetleg arra utalna, hogy Vivien boldogtalan vagy levert volt?

– Egyvalami nem hagy nyugodni – felelem. – Megkérdezte, beszélhet-e velem négy szemközt, az emeleten. Azt mondta, nem ért egyet a termékenységi szakorvosától kapott tanácsokkal, és szeretné meghallgatni mások véleményét is. Azt is megkérdezte, tudok-e ajánlani valakit.

– Maga mit válaszolt?

– Azt mondtam, utánakérdezek. Jó néhány konzultáló orvossal dolgozom együtt az újszülöttsztyálon. De azt is közltem vele, hogy nem feltétlenül tartom jó ötletnek a váltást. Véleményem szerint Mrs. Murad, akihez eddig járt, kitűnő szakember.

– Tehát Vivien azt mondta, nem ért egyet az orvosa javaslatával?

– Csak néhány szót váltottunk, és nem tért ki minden részlethez. Később pedig meglehetősen elfoglalt volt, elvonta a figyelmét, hogy sűrögiön-forogjon, a gyerekekkel, a tortával és a személyzettel törődjön. Én pedig, igazság szerint, inkább az unokámra figyeltem.

Cole nyomozó őrmester elégedettnek tűnő bólintással nyugtázza a választ.

– Hogyan jellemezné Vivien aznapi hangulatát? – kérdezi.

– Visszatekintve talán fontos lehet, hogy említette ezt a dolgot Mrs. Muraddal kapcsolatban, de igazából semmi különöset nem vettem észre. Ő és Ben évek óta próbálkoztak azzal, hogy Vivien másodszor is teherbe essen, és nem volt feltűnően zaklatott, amikor erről beszéltünk. Legalábbis nekem nem tűnt fel. Persze éppen születésnap ünnepséget rendezett a lányának, így fontos volt neki, hogy a vendégek előtt fenntartsa a látszatot.

A nyomozó a keze ügyében tart egy jegyzetömböt. Most felemeli, hogy átnézze a feljegyzéseit, és megfogalmazza a következő kérdést.

– És ekkor látta utoljára? – kérdezi.

– Igen.

Mozdulatlanul ülök, keresztbe tett lábbal, összekulcsolt kezem az ölemben pihen.

– A következő héten nem beszélt vele? A születésnap ünnepség után?

– Nem.

– Ez szokatlannak számít?

– Nem.

Cole nyomozó őrmester mesterien teszi fel újra meg újra ugyanazokat a kérdéseket. Igazán zavarba ejtő, ahogy úgy csinál, mintha erre a beszélgetésre most először kerülne sor. Lerakja a jegyzetömböt, és hátrébb tolja a székét, távolabb az asztaltól. Amikor keresztbe teszi a lábát, feltűnik a cipője: fiús, barna, hegyes orrú bőrcipőt visel.

– Ha rátérhetünk a pénteki napra... – kezdi, majd megáll, és figyeli a reakciómat. – Biztosan nem kér egy pohár vizet?

Bár a szám teljesen kiszáradt, nem akarom tovább nyújtani a dolgot. Essünk túl rajta!

– Nem, köszönöm – felelem. – Kérem, folytassa csak!

– Ha megengedi, elmondom, amit eddig tudunk. Hátha eszébe jut valami, esetleg feltűnik önnek néhány részlet, amire másképp emlékszik.

– Rendben. – Az arcizmaid megfeszülnek, és nehezemre esik a beszéd.

– Tudjuk, hogy Vivien péntek reggel gyalog ment a lányával az iskolába – mondja. – Miután a kapuban elbúcsúzott Alexandrától, futni indult. A szokásos útvonalán haladt, át a Regent's Parkon. A pincérnő a kávézóban emlékszik, hogy kiszolgálta. Azt mondja, Vivien majdnem minden reggel benézett, és könnyű volt őt megjegyezni, mert egyértelműen kitűnt a tömegből atletikus, vonzó külsejével. A sűrű köd és a rossz látási viszonyok miatt azonban senki sem látta a lányát visszatérni a parkból a Blackthorn Roadon álló házába. Feltételezzük, hogy egyenesen hazafelé tartott, mivel általában így tett.

Lenézek az ölemben nyugvó kezemre: a rövidre vágott körmökre és a kidörzsölt bőrre. A folytonos, szigorú alaposággal végzett kézmosás hosszú évek alatt megtette a hatását. Vivien keze mindig olyan puha volt; a bőre mint a selyem, a körmét pedig merész vörösre vagy elegáns bézs színűre festette.

– Vivien nem kereste aznap reggel? – kérdezi a nyomozó.

– Nem. Felhívott ugyanakkor Mrs. Murad titkárnője, hogy elmondja, a lányom nem jelent meg a doktornőnél a megbeszélt időpontban.

– És tudja esetleg, hogy Mrs. Murad irodájából miért magának telefonáltak, nem pedig Vivien férjének?

– Azt gondoltam, hogy előbb Bent keresték, de nem tudták elérni. Mrs. Muraddal pedig jól ismerjük egymást, ugyanabban a kórházban dolgozunk. Én vezetem az újszülöttszályt, és jó né-

hány baba fordul meg nálunk, aki termékenységi kezelés eredményeképp fogant.

A nő előrehajol, a frufruját arrébb tessékeli a szeméből, majd a könyökét a térdére támasztja.

– Mit tett, miután felhívták az elmulasztott konzultációval kapcsolatban?

– Közöltem Mrs. Murad titkárnökjével, hogy nem tudom, hol van a lányom. Aztán én is próbáltam elérni telefonon, de a mobilja azonnal hangpostára kapcsolt.

– Előfordult ilyesmi korábban is? Hogy Vivien nem jelent meg az orvosánál a megbeszélte időpontban?

– Nem tudnám megmondani, de ami azt illeti, kétlem. Nem úgy ismertem. Vivient rendkívül módszeres emberként jellemezném, szeretett mindent jó előre eltervezni. Persze nem volt olyan sok közös programunk, és viszonylag ritkán találkoztunk, így ebben sem lehetek biztos.

Cole nyomozó őrmester felnéz a jegyzeteiből. Azon tűnődöm, vajon elítél-e ezért. Illetve azon merengek, hogy őt közeli kapcsolat fűzi-e a saját édesanyjához, és vajon megérti-e, milyen bonyolultak lehetnek ezek a kapcsolatok.

– Felmerült önben, hogy értesíti Bent, miután tudomást szerzett Vivien elmulasztott konzultációjáról?

– Nem. Nem jutott eszembe. Ben mindig olyan elfoglalt, és sokat utazik munkaügyben. Úgy gondoltam, bizonyára megpróbálták elérni Mrs. Murad irodájából, de nem jártak sikerrel. Semmi okom nem volt azt feltételezni, hogy...

Szükségtelen befejeznem a mondatot.

– Gondolt arra, hogy ellátogat Vivien otthonába, és megnézi, jól van-e?

Megrázom a fejem.

– Nem, nem tartottam jó ötletnek. Vivien nem szerette a váratlan vendégeket, és ez rám még inkább igaz. Gyűlölte a meglepetéseket. Úgy gondoltam, csupán valami sürgős elintéznivalója akadt, és később bepótolja majd az elmaradt konzultációt.

A jobb kezem a bal kézfejemre kulcsolódik. Szeretném mélyen belevájni a körmöm, hogy eltereljem a figyelmem a kínzó fejfájásról, de a nyomozó szemmel tart, így nem tehetem.

– Később persze elgondolkoztam azon, hogy ha akkor azonnal átmegeyek, vajon életben találtam volna-e.

– Igazán sajnálom – mondja Cole nyomozó.

Amióta a lányom meghalt, az emberek mintha folyton sajnálkoznának körülöttem.

Cole nyomozó őrmester néhány másodpercig szótlánul mered rám, majd elmosolyodik. A részvét halvány, örömtelen mosolya. Megköszörülöm a torkom.

– Emlékszik, mit tett, miután beszélt Mrs. Murad titkárnőjével?

Ezt is elmondtam már korábban, nem is egyszer, és minden alkalommal egyre könnyebben megy. Minél többször idézem fel, annál távolabbról szemlélem a történeteket.

– Otthon voltam, mivel aznap nem dolgoztam. Kitararítottam a konyhát, bekapcsoltam a mosogatógépet, kimostam a szennyest; emlékszem, hogy minden egyenruhámat kimostam a hétre. Aztán leugrottam a boltba néhány apróságért, és amikor visszaértem, ismét megpróbáltam felhívni Vivient, de ezúttal sem vette fel. Estére programom volt, színházba mentünk az egyik barátnőmmel. Így hát buszra szálltam Hampstead felé, ahol még volt időm egy rövid sétára, mielőtt Wendyvel megvacsoráztunk. Később, az előadás után, amikor a busszal hazafelé tartottam, bekapcsoltam a telefonomat. Akkor láttam, hogy kilenc nem fogadott hívás érkezett a vejemtől.

Ezen a ponton megállok.

– Kissé zavarban vagyok – jegyzem meg –, mert ezt már mind elmondtam magának. Történt valami, Cole nyomozó?

Tudom, hogy a rendőrség olykor visszatart információkat – időközben esetleg új bizonyíték került napvilágra. Vajon Cole nyomozó őrmester megtudott valamit a lányom halálával kapcsolatban, amit egyelőre nem kíván megosztani velem?

– Nos – kezdi a nyomozó, gondosan megválogatva a szavait –, mint tudja, eddig nem sikerült egyértelműen megállapítanunk a halál okát. Vivien holttestére aznap délután a saját fürdőszobájában bukkantak rá. Súlyos fejsérülést szenvedett, de nem hiszük, hogy ez okozta a halálát. Több információra van szükségünk ahhoz, hogy megértsük, mi történt vele. Ezen a ponton azt sem zárhatjuk ki, hogy bűncselekmény áldozata lett.

Cole nyomozó őrmester a világ minden kincséért sem ejtené ki a száján a *gyilkosság* szót, én mégis hallom, tisztán és érthetően. Látom az ablaktalan helyiség koszos falain, csupa nagybetűvel felírva. Miközben a nő tovább beszél, a látóterem egyre inkább beszűkül. Mintha kilométerek választanának el tőle; mintha egy hosszú, sötét alagút két végén állnánk, egymással szemben.

– Rose, biztosan jól érzi magát?

Elnehezülnek a tagjaim, és komoly erőfeszítésembe kerül, hogy bólintsak. Lesütöm a szemem, és néhány pillanatig a padlóra meredek, amíg ki nem tisztul a látásom.

– A házból eltűnt egy pár gyémánt fülbevaló, de Vivien többi ékszeréhez, a kezén viselt jegygyűrűt is beleértve, nem nyúltak. Nem találtunk erőszakos behatolásra utaló nyomokat sem. Ugyanakkor lehetséges, hogy valaki hazafelé menet, még az utcán környékezte meg a lányát, és kényszerítette arra, hogy beengedje.

Amikor nyelni próbálok, úgy érzem, mintha megakadt volna valami odabent. Megköszörülöm a torkom.

– Annak a lehetőségét sem zárhatjuk ki, hogy a lánya önszántából engedett be valakit a házba – folytatja a nyomozó.

– Valakit, akit ismert.

Bólintok. Szörnyű látomás tűnik fel előttem. Bár minden erőmmel igyekszem kizárni, nem tágít. Sőt, egyre növekszik, én meg közben egy mély kráter peremén egyensúlyozom. A gondolataim összefüggéstelenek.

– Mondott Vivien bármit a halálát megelőző hetekben, ami

esetleg aggodalomra vagy ijedségre adott okot? Volt valaki a környezetében, aki szokatlanul viselkedett? Bármilyen apróság, ami akkor jelentéktelennek tűnt, most fontos lehet.

– Nem emlékszem ilyesmire. De ahogy említettem, ha valami fel is zaklatta, bizonyára nem velem osztotta volna meg.

– Kivel beszélt volna?

– A férjével.

– Megfordult a fejében valaha is, hogy a lánya esetleg megsalja a férjét?

A nyomozó kérdése váratlanul ér. Ez új, eddig nem kérdeztek erről.

– Cole nyomozó, tud valamit, amit én nem?

– Csupán felteszem az ilyenkor szükséges kérdéseket – feleli. – Ez is köztük szerepel.

– Értem. Nos, igazság szerint fogalmam sincs. De nem tartom valószínűnek. Nemigen tudom elképzelni, hogy Vivien bármi olyasmit tett volna, amivel veszélybe sodorhatta volna a házasságát.

A nyomozó egy visszafogott, sajnálkozó mosollyal nyugtázza a válaszomat.

– Tehát nem adhatják ki a holttestet? – kérdezem.

A nő a fejét rázza.

– Sajnálom – szabadkozik ismét.

Egy pillanatra megriadok, amikor előrehajol, és gyengéden megszorítja a kezem. Igyekszem nem összerándulni.

Emlékszem az utolsó alkalomra, amikor a lányom hozzám ért. A Blackthorn Roadon álló házuk előszobájában álltunk. Vivien körém fonta a karját, és megölelt. Emlékszem arra is, hogy az én karom csak ernyedten lógott a testem mellett. Mindez nyolc évvel ezelőtt történt.